

Η ΔΥΣΗ ΣΕ ΠΑΡΑΚΜΗ; (του Περικλή Κοροβέση)

✘ Ο Επενδυτικός Ομιλος της Κίνας έχει στη διάθεσή του 140 δισ. δολάρια. Διευθύνεται από τον κ. Τζιν Λικούν, ο οποίος έχει μια φιλοσοφική αντίληψη για τη ζωή που θα τη ζήλευε και η θάτσερ. Υποστηρίζει: «Τα προβλήματα που έχουν συσσωρευτεί στην Ευρώπη οφείλονται στο κοινωνικό κράτος. Οι κοινωνικοί νόμοι που δίνουν δικαιώματα στον πολίτη είναι απαράδεκτοι. Οδηγούν τον εργαζόμενο στην τεμπελιά, στην αδιαφορία και δεν του επιτρέπουν να εργαστεί σκληρά». Η γνώμη αυτού του κυρίου στην ουσία είναι νόμος που ισχύει όχι μονάχα στην Κίνα, αλλά σε όλες τις χώρες που έχει επικρατήσει ο μαφιόζικος-αρπαχτικός καπιταλισμός του νεοφιλελευθερισμού. Σκληρή δουλειά σημαίνει: Δώδεκα ώρες εργασία την ημέρα όλο τον χρόνο. Ούτε Κυριακές ούτε αργίες ούτε διακοπές. Η αμοιβή αυτής της εργασίας είναι μισό ευρώ την ώρα.

Η Κίνα σε αντίθεση με την Ευρώπη ποτέ δεν είχε αποικίες, ακόμα και όταν ήταν αυτοκρατορική. Αλλά πάντοτε ήταν μια παγκόσμια δύναμη. Αντί να κάνει πολέμους όπως οι ΗΠΑ, προτίμησε τις επενδύσεις, δηλαδή έναν οικονομικό πόλεμο, σε όλο τον κόσμο. Αλλά εκεί που κυριάρχησε είναι στην Αφρική. Η αντιπολίτευση σε όλες τις χώρες της Μαύρης Ηπείρου μιλά για ένα νέο αποικισμό. Οι κυβερνήσεις μιλούν για ανάπτυξη. Πριν απαντήσουμε σε αυτό το ερώτημα, ας δούμε τον χάρτη αυτών των επενδύσεων, που γίνονται με έναν πρωτότυπο τρόπο. Γίνονται στη βάση του τροκ (δηλαδή ανταλλαγή σε είδος και όχι συναλλαγή με χρήμα). Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το Κογκό.

Η χώρα είναι πολιτικά ασταθής, με πέντε εκατομμύρια νεκρούς μεταξύ 1998 και 2012 και δύο εκατομμύρια πρόσφυγες στην ίδια τη χώρα. (Όλες οι εμπλεκόμενες ένοπλες δυνάμεις, συμπεριλαμβανομένου και του τακτικού στρατού, έχουν διαπράξει φρικτά εγκλήματα όλων των ειδών.) Αλλά ο ορυκτός πλούτος είναι πάντα στη θέση του, παρά τις λεηλασίες. Και σε αυτόν επένδυσε

η Κίνα, χωρίς να δώσει ούτε ένα φράγκο. Έτσι η Κίνα σε τριάντα χρόνια θα πάρει: 10 εκατομμύρια τόνους χαλκού, 200.000 τόνους κοβάλτιο και 372 τόνους χρυσού. Να σημειώσουμε πως το Κογκό έχει διαμάντια, ουράνιο, πετρέλαιο και πολλά άλλα. Σε αντάλλαγμα η Κίνα θα κατασκευάσει ένα οδικό δίκτυο 3.600 χιλιομέτρων, 31 νοσοκομεία, 145 κέντρα υγείας, 4 πανεπιστήμια και 50.000 εργατικές κατοικίες. Αυτή η συμφωνία αναστάτωσε τη Δύση. Το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο προσφέρθηκε να μειώσει το χρέος του Κογκό κατά 95% με την προϋπόθεση να σταματήσουν οι κινεζικές επενδύσεις. Αλλά ήταν αργά. Όλη η χώρα τώρα είναι ένα γιατί και έχει ρυθμό ανάπτυξης 7,1%.

Αντίστοιχες επενδύσεις έχουν γίνει στη Ζάμπια, στη Ζιμπάμπουε, στο Σουδάν και στην Γκαμπόν. Παράλληλα αγοράζει εκτάσεις για μελλοντική καλλιέργεια στην Ουγκάντα, στο Καμερούν, στην Αιθιοπία και στη Μαδαγασκάρη, με αντάλλαγμα το κτίσιμο της υποδομής της κάθε χώρας. Σίγουρα είναι ένας νεο-αποικισμός, αλλά με αντάλλαγμα. Ο κλασικός αποικισμός της Ευρώπης ήταν η στρατιωτική κατάκτηση μιας χώρας και τα έπαιρναν όλα χωρίς κανένα αντάλλαγμα. Και όλα αυτά έγιναν μέσα σε μια δεκαετία. Να είναι τυχαίο πως η Κίνα πολιορκείται στρατιωτικά από τις ΗΠΑ, ενώ πρώτα ήταν μέλι-γάλα, την εποχή της ΕΣΣΔ, βάσει της λογικής ότι ο εχθρός του εχθρού μου είναι φίλος μου;

Η παρουσία της Κίνας στην Αφρική εξοβελίζει τη Δύση από τις πρώην αποικίες της. Να σημειώσουμε πως υπάρχουν και οι αναδυόμενες χώρες, οι λεγόμενες BRICS (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα και Νοτιο-Αφρικανική Ένωση). Συνολικά οι οικονομίες τους είναι ισχυρότερες από αυτές των Δυτικών. Και όταν υπάρχει ακμάζουσα οικονομία, υπάρχει και ανεξάρτητη εξωτερική πολιτική. Ήδη από το 1996 έχει δημιουργηθεί ο Οργανισμός Συνεργασίας της Σανγκάης με μέλη τις Κίνα, Ρωσία, Κιργιστάν, Καζακστάν, Ουζμπεκιστάν και Τατζικιστάν. Και πιθανότατα στο άμεσο μέλλον να προστεθούν η Ινδία, το Πακιστάν, η Μογγολία, το Αφγανιστάν και το Ιράν.

Αν γίνουν όλα αυτά, τότε θα έχουμε μια ιστορική γεωπολιτική

εξέλιξη, που θα αναστατώσει τον δυτικό κόσμο και ίσως τον οδηγήσει στην παρακμή του, που ίσως να σημαίνει και διάλυση της Ε.Ε. ή πτώχευση των ΗΠΑ λόγω πολεμικών δαπανών. Στο παιχνίδι πρέπει να προσθέσουμε και τη Λατινική Αμερική, που χτίζει σιγά σιγά έναν άλλον κόσμο. Όπως και να έχει η κατάσταση, ένα είναι σίγουρο. Το κέντρο βάρους του πλανήτη μας μετατοπίζεται από τη Δύση στην Ανατολή. Νοιάζεται κανείς γι' αυτά στην Ελλάδα;

Πηγή/φωτό: Η Εφημερίδα των Συντακτών, efsyn.gr